

ÎNVIETEA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei “Învietea Domnului”, cartierul Dacia, Iași

Despre dumnezeiasca întrupare, despre purtarea de grijă de noi și despre mântuirea noastră

Sf. Ioan Damaschin,
icoană

Cel îndurat, cel care a dat existența și cel care a dăruit o existență fericită, n-a trecut cu vederea pe omul care a fost amăgit prin acest atac al diavolului, începătorul răutății, n-a trecut cu vederea pe omul care n-a păzit porunca Creatorului, care a fost lipsit de har, care s-a dezbrăcat de curajul pe care îl avea față de Dumnezeu, care s-a acoperit cu asprimea vieții plină de dureri — căci aceasta simbolizează frunzele de smochin — care s-a îmbrăcat cu murirea, adică cu mortalitatea și grosolănia corpului — căci aceasta simbolizează îmbrăcarea cu piei — care a fost izgonit din paradis, potrivit dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care a fost condamnat la moarte și supus stricăciunii. Nu. Dumnezeu nu l-a trecut cu vederea, ci mai întâi l-a povățuit în multe chipuri, chemându-l să se pocăiască prin suspin și cutremur, prin potopul cu apă, prin distrugerea întregului neam omnesc aproape, prin amestecul și împărțirea limbilor, prin supravegherea îngerilor, prin incendierea orașelor, prin aparițiile tipice dumnezeiești, prin războaie, prin biruințe, prin înfrângeri, prin semne și minuni, prin diferite puteri, prin lege, prin profeți. Prin toate acestea se căuta să se distrugă păcatul, care se răspândise în multe feluri, care subjugase pe om și care îngrămădise în viață tot felul de răutate și să readucă pe om la o existență fericită. Dar pentru că prin păcat a intrat moartea în lume, ca o fiară sălbatică și neîmblânzită, distrugând viața omenească, trebuia ca cel care avea să aducă mântuirea să fie fără de păcat, să nu fie supus prin păcat morții, ci încă prin el să fie întărită și înnoită firea, să fie povățuită prin fapte, să fie învățată calea virtuții, care depărtează de la stricăciune și conduce spre viața veșnică. În sfârșit, Dumnezeu arată noianul cel mare al dragostei de oameni pe care o are pentru om. Căci însuși Creatorul și Domnul primește să lupte pentru creatura Lui și se face învățător cu fapta. Și pentru că dușmanul amăgește pe om cu nădejdea Dumnezeirii, acum este amăgit, căci Domnul s-a îmbrăcat cu haina trupului și arată în același timp bunătatea, înțelepciunea, dreptatea și puterea lui Dumnezeu. Bunătatea, pentru că n-a trecut cu vederea slăbiciunea făpturii Lui, ci s-a îndurat de cel căzut și i-a întins mâna. Dreptatea,